

DASHA A EPOQUE QUARTET

NAHRÁLI PÍSNĚ ZE ZPĚVNÍKU ELLY FITZGERALD

DASHA A EPOQUE QUARTET

NAHRÁLI PÍSNĚ ZE ZPĚVNÍKU ELLY FITZGERALD

Ellaboration je název nového projektu zpěvačky Dashy a uskupení Epoque Quartet, odkazující k americké hudební legendě Elle Fitzgerald. Právě písně proslavené touto jazzovou ikonou jsou materiálem, který je zde rozváděn, neboli elaborován, do nových neotřelých poloh. Specifický a úžasně komplexní zvuk spojení smyčcového kvarteta s nejrůznějšími perkusemi (hangdrum, vibrafon, cajon), u nichž exceluje Šimon Veselý, dává prostor naší přední zpěvačce Dashe, aby předvedla svou výjimečnost na trochu jiném poli, než jsme zvyklí.

„Myslím, že každý, kdo chce být zpěvákem, by měl poslouchat Ellu Fitzgerald. Pracovala s hlasem tak, jako by to byl hudební nástroj, měla neskutečně jistou intonaci a byla průkopnicí techniky improvizace. Vlastně byla klíčovou tvůrkyní melismatického zpěvu, který je pravidelně začleňován do většiny typů populární hudby. A tou hlavním, i když asi nepřenositelnou věcí, jsou duše a srdce, které Ella Fitzgerald dokázala vložit do svého hlasu,“ uvažuje nad fenoménem Elly Fitzgerald Dasha.

Autorem většiny úprav na albu *Ellaboration* je aranžérský mág Alexey Aslamas. Dasha je známá z řady vystoupení, která se pohybují převážně v oblasti populární hudby, ale zároveň se ráda zúčastňuje i neotřelých projektů v oblasti jazzu, amerických standardů či ve spolupráci se symfonickými orchestry. Podobně eklekticky

s repertoárem pracuje již více než 20 let i Epoque Quartet. Ten si během této doby našel pevné místo na české a evropské hudební scéně, výrazně posunul hranice kvartetního repertoáru a vyprofiloval se ve špičkový soubor, jenž je zván ke spolupráci s celou řadou skvělých hudebníků z různých odvětví muzikantské branže.

Album *Ellaboration* je výsledkem spolupráce Dashy a Epoque Quartet, kterou si už společně prověřují i na koncertních podiích. „S Dashou nás pojí dlouholeté přátelství a setkávání při nejrůznějších hudebních projektech,“ uvedl violoncellista Epoque Quartet Vít Petrášek a ještě k tomu poznamenal: „My, jakožto soubor čistě instrumentální, jsme vždy měli touhu hrát občas také koncerty, kde hudba promlouvá i pomocí zpěvu. A po období namlouvání, které trvalo asi pět let,

s námi Dáška do tohoto zajímavého pokusu šla. Časem náš repertoár rostl, vyvíjel se a nastala přirozená potřeba ho zaznamenat na album. Jednotící linií jsme našli v osobě Elly Fitzgerald, s kterýmžto nápadem přišla Dasha. A dokonce navíc už měla vymyšlený krásný název *Ellaboration*, a tak bylo hotovo.“

Nahrávka vznikla letos ve studiích SONO a SO-LA-RO a výsledný mix a mastering provedl Adam Karlík. Neobvyklé variace na písně Elly Fitzgerald v magickém souznění Dashy a Epoque Quartet vycházejí na albu *Ellaboration* na CD i v digitálních formátech již 11. listopadu u vydavatelství Supraphon. Slavnostní křest CD je naplánován v rámci speciálního koncertu v JazzDocku na 23. listopad.

SU6762-2

OLYMPIC SLAVÍ 60 LET EXISTENCE!

Skupina Olympic v příštím roce slaví neuvěřitelné výročí – šedesát let své existence! Takovým jubileem se zatím nepyshnila v historii české hudební scény žádná kapela. K této výjimečné příležitosti přichystala skupina několik velkých překvapení pro své fanoušky. Exkluzivní limitovaný SLP box, muzikál Okno mé lásky, poštovní známku, eurobankovku i Respect Tour Olympic 60 – Vlak, co nikde nestaví.

Kmenové vydavatelství Supraphon přichystalo přísně limitovaný, individuálně číslovaný kartonový SLP box. Výpravná edice Olympic 60 k významnému výročí obsahuje šedesát zásadních písní skupiny.

Fanoušci se mohou těšit na pět různobarevných vinylů, pět retro podpiskaret, historický plakát, současný plakát, fotoknihu v LP rozměru, podrobnou historii kapely v bookletu a přepis zvuku v Hi-Res kvalitě.

Nejen letošní osmdesátiny Petra Jandy a šedesátiny kapely Olympic inspirovaly pražské Divadlo Broadway k novému představení Okno mé lásky. Nejedná se o příběh konkrétního zpěváka, muzikanta či jeho souboru, ale již nesmrtelné songy provázejí jinak dramatické osudy imaginárních postav. Originální nahrávky ze stejnojmenného muzikálu vychází na 2CD a 1LP. Celkem dvacet šest skladeb na CD a dvanáct na LP představuje (až na jedinou výjimku) průřez

Jandovou autorskou tvorbou od poloviny šedesátých let do současnosti.

Česká pošta uvedla letos na podzim do prodeje komplet známek „60 let skupiny Olympic“, jenž na 25 známkách s 12 různými motivy připomíná bohatou historii nejdéle hrající české rockové skupiny. Autorem grafické úpravy emise je Tomáš Říha. Vydání známek je součástí bohatého programu oslav jubilea skupiny stejně jako nově vzniklá eurobankovka s aktuálním motivem Olympicu.

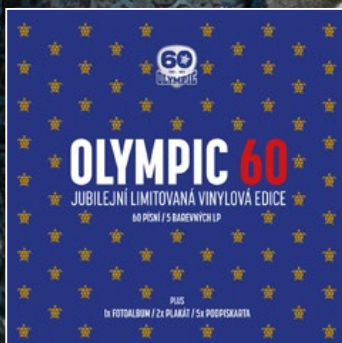
Osobně uvidí fanoušci kapelu na speciálním Respect Tour Olympic 60 – Vlak, co nikde nestaví, které bude probíhat po celé České i Slovenské republice a začíná koncertem 18. listopadu v pražské Lucerně. Vstupenky lze zakoupit na webových stránkách skupiny. Do té doby si příznivci této legendární kapely mohou zkrátit čekání zbrusu novým videoklipem k písni „Vlak, co nikde nestaví“.

Foto © Marek Třešňák

Foto © Martin Kubica

SU6773-1

4 TENOŘI JSOU PLATINOVÝ!

V pátek 21. října 2022 převzali v ranním vysílání CNN Prima News členové vokální formace 4 Tenoři – Marian Vojtko, Pavel Vítek, Jan Kříž a Michal Bragagnolo za své debutové album Platinovou desku Supraphonu a zároveň představili svoji novinku *Láska prý*.

Repertoár nového alba 4 Tenorů, které vychází po dvou letech od eponymního, tvoří opět slavné skladby z pokladnice světové i domácí muzikálové a filmové hudby. Vybrány byly písně od Ennia Morriconeho, Beatles nebo Leonarda Bernsteina z muzikálu *West Side Story*. Pozornost určitě vzbudí i nově objevená a nikdy zatím nenazpívaná skladba Karla Svobody „Pýcha předchází pád“. Jako speciální host 4 Tenorů účinkuje v písni „Přisahám, že jsem to já“ Helena Vondráčková.

Z aktuálního koncertního diáře 4 Tenorů:

- 23. 11. Hořovice
- 29. 11. Šumperk
- 06. 12. Vyškov
- 07. 12. Zbýšov
- 08. 12. Kutná Hora
- 11. 12. Jaroměřice nad Rokytnou
- 12. 12. Rájec-Jestřebí
- 14. 12. Ústí nad Orlicí
- 15. 12. Praha – České muzeum hudby (koncert pro BeCharity)
- 16. 12. Kostelec nad Orlicí
- 18. 12. Fulnek
- 19. 12. Třinec
- 20. 12. Ružomberok

JAN SPÁLENÝ...ASI V TOM BUDE NĚJAKÝ HÁČEK

Jan Spálený patří k letošním čerstvým osmdesátníkům. Natočil a stále natáčí krásnou muziku, album s názvem *Asi v tom bude nějaký háček* je však v jeho diskografii do jisté míry unikátní. Je vedené jako jeho sólové, tedy bez ASPM, a doplněné skvělými studiovými hudebníky.

Vedle Spáleného hrají na albu elitní muzikanti jako Petr Kalandra (harmonika, zpěv), Michal Pavlíček (kytary), Jiří Veselý (baskytara, akordeon) a Jiří Hrušeš (bicí, perkuse). Album je opatřeno „varováním“ o nevyužití syntezátorů a je to čistá radost z poslechu uceleně znějícího repertoáru pro výborné muzikanty a svérázný hlas hlavního protagonisty. Obsahuje jen dvě cover verze, zbytek hudby napsal Spálený s texty

Pavla Vrby, Petra Kalandry, Zdeňka Rytíře i svými vlastními.

V polovině osmdesátých let už se začalo rozednívat a tohle je deska, která nám tuto dobu vhodně připomíná. Reedice obsahuje nový remastering a je vylišována na 180 gramů těžký vinyl. Původní tvůrčí grafik Karel Haloun a fotograf Jaroslav Prokop rekonstruovali obal, poprvé v podobě, jak měl v roce 1985 vypadat, tedy i s fotografií

bubeníka Hrušeše, který emigroval, a tak ho minulý režim na obalu zapřel.

„Je to z chodu života lehce posmutnělé, mile ironizující, zdánlivě odevzdaně nazpívané, ale zároveň plné skryté energie, jedinečného sentimentu a uvěřitelné v každém tónu a slovu,“ dodává šéfproducent firmy Supraphon Karel Deniš.

V CD verzi reedice k původním dvanácti písničkám přibýlo dalších osm, zčásti ze

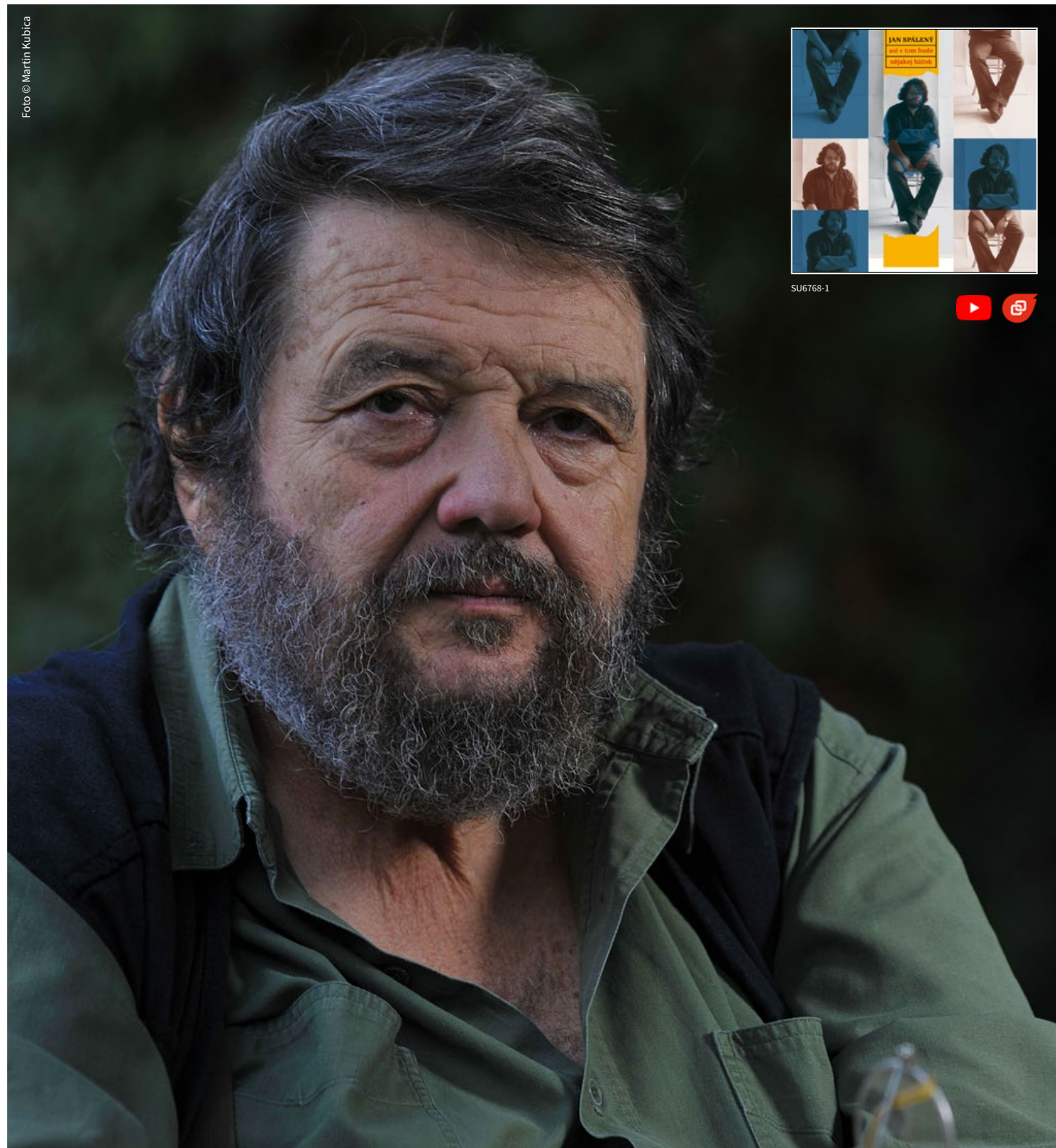
supraphonského archivu, ale především ze tří alb, která Jan Spálený natočil pro firmu Lotos. Spálený si je sám vybral a tím je muzikální kontinuita až do roku 2007 zachována.

Dohromady reedice v CD verzi nabízí více než sedmdesát pět minut poslouchání osmdesátiletého solitéra, jehož autorský, interpretační, producerský i lidský podíl je na československé hudební scéně zásadní.

Foto © Martin Kubica

SU6768-1

ŠKWOR AKUSTICKY I ANALOGOVĚ

Že je kapela Škvor pořádně rozjetá rocková mašina se moc dobře ví. Populární čtveřice to průběžně dokazuje od zvuku po světla do posledního detailu vychytanými koncerty a jistě to dosvědčí i ti, kteří navštívili některé z mnoha letních vystoupení. Teď ale nastal po třech letech opět čas na sérii komornějších, intimnějších a o to exkluzivnějších vystoupení! Ano, tušíte správně – Škvor vyrazili na speciální Unplugged Tour 2022 o 12 zastávkách, v jehož rámci uslyšíte oblíbené pecky tak, jak je obvykle neslyšíte. Společně s kapelou můžete navíc také oslavit 20. výročí vydání debutu Vyhlašuju boj, který 4. 11. vyšel poprvé na LP v novém zvukovém remasteringu.

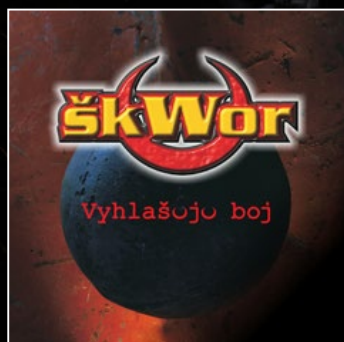
„Uplynuly tři roky a my vás s obrovskou radostí zveme na druhé pokračování veleúspěšné akustické tour. Koncerty budou opět situovány do menších prostor, sice s omezenou kapacitou, ale o to větší atmosférou. Uslyšíte výběr toho nejlepšího ve speciálních akustických úpravách a s použitím klasických nástrojů to bude opět parádní jízda!“, láká kapela na akustickou šňůru, během níž ji doprovodí hosté, kteří absolvovali i předchozí unplugged tour. V setlistu samozřejmě nebude chybět veleúspěšná balada Síla staveb vín,

která na YouTube atakuje hranici 65 milionů zhlédnutí a Škvor se s ní představil v aktuálním dílu televizní show 7 pádů Honzy Dědka. Fanoušci se ale mohou těšit i na několik skladeb ze zatím poslední řadovky Tváře smutnejch hrdinů (2020), za níž byla skupina oceněna Zlatou i Platinovou deskou Supraphonu a určitě dojde i na nějaké to ohlédnutí za debutem Vyhlašuju boj. Album, kterým těžkotonážní pražský kvartet začal svou veleúspěšnou kariéru, poprvé vyšlo v úplném závěru roku 2002 a má po dvaceti letech statut

skutečného kultu. Produkce Aleše Brichty, nekompromisní texty frontmana Petra Hrdličky a schopnost kapely jít po melodičnosti s moderním rockovým zvukem tehdy položily základní kámen pro úspěch dalších alb v bohaté diskografii kapely a odstartovaly více než dvacetiletou cestu z undergroundových klubů až k vyprodaným halám včetně té největší. „Když jsme uvažovali, jaké další album by se po desce Sliby & Lži mělo dočkat vinylové reedice, Vyhlašuju boj bylo i s ohledem na letošní dvacáté výročí prvního vydání

jasnou volbou. Věříme, že i díky novému remasteru bude tohle elpíčko pro řadu fanoušků skutečnou libůstkou,“ dodávají k reedici Škvor. Kompletní výčet zastávek nadcházejícího Unplugged Tour 2022 najdete níže nebo zde. Vstupenky (kromě již vyprodaných koncertů 16. 11. v Praze a 18. 11. v Krnově) pořídíte v předprodeji sítě Tickestream. Pro více aktualit nejen z turné ale i dalšího dění okolo kapely sledujte sociální sítě Škvor, tedy Facebook a Instagram.

Foto © Ondřej Pýcha

SU 6236-1

UNPLUGGED TOUR 2022

- 16. 11., Praha – Lucerna Music Bar (vyprodáno)
- 18. 11., Krnov – Kofola Music Club (vyprodáno)
- 19. 11., Žďár nad Sázavou – KD
- 25. 11., Jindřichův Hradec – KD
- 26. 11., Liberec – KC Jitka
- 02. 12., Trutnov – UFFO

TATA BOJS VYDALI VINYL A CHYSTAJÍ KONCERT

Myslíte, že „kluky to už asi nebavilo a šli domů“? To se tedy šeredně pletete! Baví je to pořád! A k tomu mají od doby, kdy tenhle verš poprvé zazněl, na kontě mimo jiné další tři řadovky, spoustu ocenění včetně Ceny Anděl, neopakovatelnou výstavu v DOXu k 30. výročí a nespočet koncertů včetně květnové vyprodané show v O2 Universum. Ano, řeč samozřejmě není o nikom jiném než o Tata Bojs, kteří si letos připomínají 15 let od vydání alba Kluci kde ste?. Děje se tak vinylovou reedicí, která vyšla 4. listopadu a také speciálním koncertem Kluci kde ste po 15 letech?. Hostit jej bude 23. listopadu pražské Divadlo Archa a jak je dobrým zvykem, bude v mnohém speciální...

„V divadle Archa jsme v roce 2000 křtili Futuretro a od té doby se tam vždycky moc rádi vracíme. Reedice na vinylech zmíněného Futuretra i Biorytmů jsme tam křtili taktéž a tamtéž bude teď pokřtěno i vydání Kluci kde ste? na LP. Koncert bude mít pomyslné dvě části. V první zazní většina písniček z „kluků“, dokonce i ty, které jsme na koncertech moc nehráli ani v době vydání. A po symbolickém křtění to už bude jízda současnosti. Zajímavostí večera bude naše propojení s MC Ideou a světem chytrého hiphopu, který reprezentuje on i label Ty nikdy, na kterém vydává. MC Idea nedávno přepracoval naši píseň Spáček právě

z „kluků“, a dal jí po patnácti letech čerstvý dotek z roku 2022. Tuhle novou verzi s ním zahrajeme živě. Kromě toho bude mít svůj vlastní kratší set v úvodu večera. Bude to náš poslední pražský koncert v roce 2022 a poslední bude i z jiných hledisek, ale to už bych prozrazoval moc...“ říká trochu tajemně k nové reedici a blížícímu se koncertnímu křtu frontman Tata Bojs Milan Cais.

Album, jež vyšlo v dubnu 2007 a je sedmým zářezem ve studiové diskografii Tatáčů, vzniklo ve studiu Gui-Tón, které tehdy sídlilo v dnes již neexistujícím klubu Delta, a oproti předchozímu Nanoalbu (2004) jej nerámujeme žádný příběh ani koncept. Možná

i určitá nesvázanost zmíněným má svůj díl na velké hudební, textové i emoční pestrosti a uvolněnosti desky, z níž vzešel mimo jiné v kategorii Píseň roku Cenou Anděl 2007 ověřený hit Pěšáci. Ten dodnes platí za trvalku koncertního programu TB a dočkal se i několika dalších verzí.

Kluci kde ste? ale samozřejmě není albem jednoho hitu. Je albem silných příběhů, textů a – jak už to u Tata Bojs bývá – zajímavých podtextů, ale také albem personálních změn. Právě během příprav Kluků kapelu opustila zpěvačka Klára Nemravová, jež s TB vystupovala sedm let v roli „neustálého hosta“. Zároveň se však sestava

nově rozšířila o klávesistu Jiřího Hradila. Ten drobně hostoval již na Nanoalbu a jeho následném koncertním provedení v rámci Nanotour, ale teprve na Kluci kde ste? se podílel už od samého začátku i jako spoluautor nového repertoáru.

„Jen tak mě nenajdou, listí to jistí“, zpívali jsme tenkrát na desce. Vy nás ale po patnácti letech v Arše najdete snadno. Lístky to jistí! Těšíme se na vás,“ láká Mardoša na koncert, na nějž pořídíte vstupenky v ceně 690,- Kč.

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK NA KONCERT: <https://goout.net/cs/listky/tata-bojs-krest-alba/wqqp/>

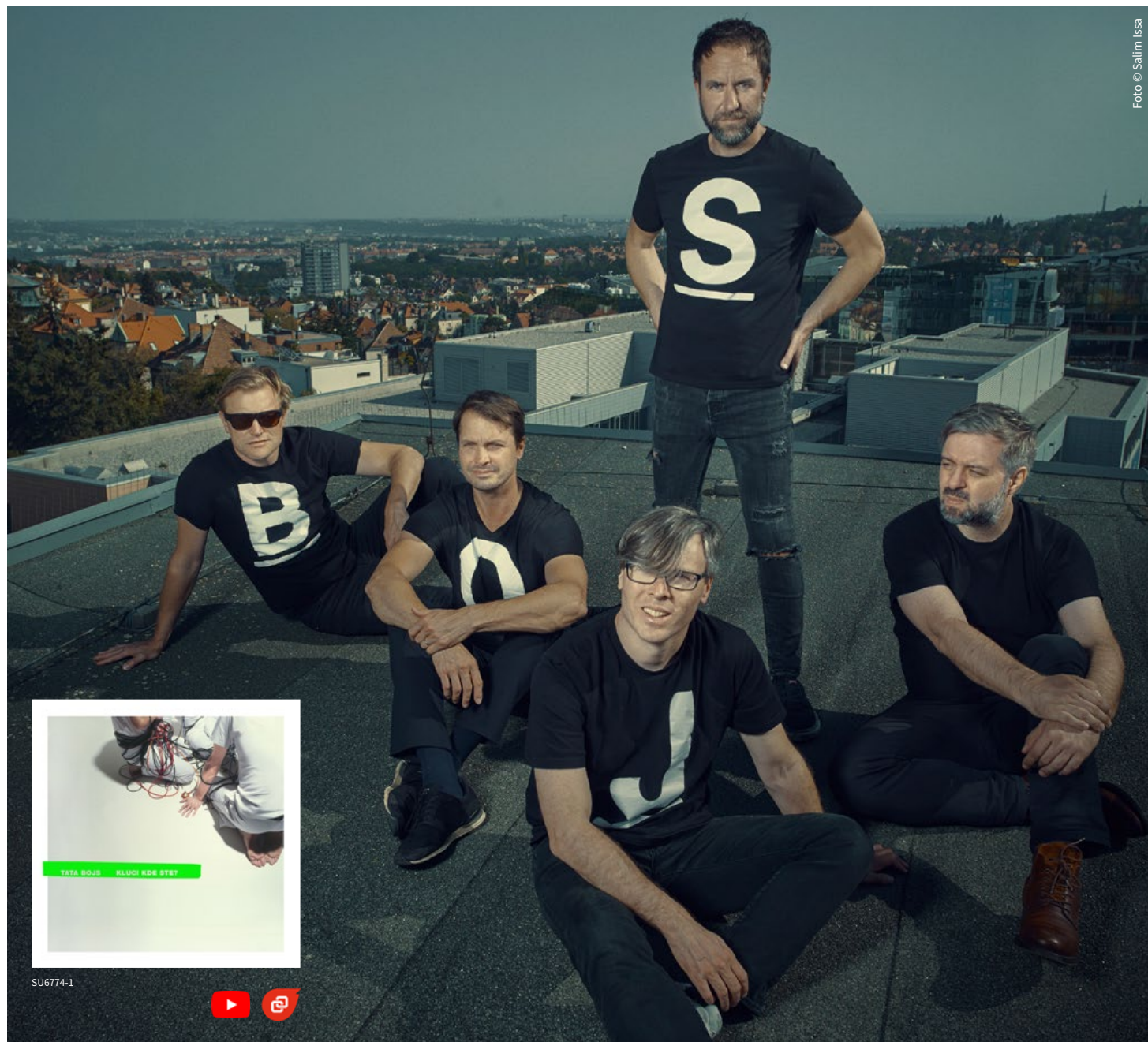

Foto © Salim Issa

FLAMENGO REUNION SESSION

Projekt Flamengo Reunion Session už nějaký čas na klubových i festivalových pódii s úspěchem připomíná jednu z největších domácích hudebních ikon přelomu 60. a 70. let, legendární Flamengo. Původní členy – baskytaristu Vladimíra Guma Kulhánka a kytaristu Pavla Fořta zde doplňují mladší muzikanti Honza Holeček (zpěv, hammondy), Jiří Zelí Zelenka (bicí) a Vladimír Boryš Secký (dechy). Na jaře nahráli naživo v pražské Malostranské Besedě svou aktuální koncertní formu na album s prozaickým názvem Live a jeho křest, který proběhl již v neděli 6. listopadu v Lucerna Music Baru, byl zároveň i oslavou 50. narozenin slavného alba Kuře v hodinkách. O aktuálním živáku i fenoménu „Kuřete“ jsme si povídali s Vladimírem Gumou Kulhánkem a Honzou Holečkem...

K podobné vzpomínce na Kuře v hodinkách už došlo před deseti lety – tehdy ale šlo jen o jednorázový comeback ke čtyřicátému výročí. Co způsobilo, že tentokrát jste se rozhodli vyrazit do klubů a neomezit se jen na ono výročí?

Vladimír Guma Kulhánek: Ano – v roce 2012 si vymysleli společně Vladimír Mišík a manažer Etc Šimon Kotek nápad oživit Flamengo ke čtyřiceti letům. Takže já a Pavel Fořt jsme se fakticky připojili k členům Etc... Taký toho zvát jiného? Za bicí usedl Zelí, druhou kytaru obstaral Pavel Skála, což se hodilo, protože na desce jsou stejné nějaké přidané playbacky kytary. Jen tam byl jiný saxofonista a na klávesy hrál a zpíval Pavel Bohatý. Říkali jsme tomu „Čtyřicítka“ a byl to projekt opravdu jen pro tu oslavu. Tentokrát bylo ale od začátku jasné, že to chceme pojmout jako normálně koncertující kapelu.

Honza Holeček: Určující bylo, že jsme

s Vládou a Jirkou Zelenkou společně hráli s Lubošem Andrštem v Energitu. Když pak Luboš v listopadu 2020 onemocněl a bylo jasné, že už nebude moci koncertovat, řekli jsme si s manažerkou Pétou Macháčkovou, že bychom rádi zachovali kontinuitu. Hrozně jsem chtěl uchovat ten „oldschool“, linii bigbitu a blues rocku, která tu stále je. Takže jsem oslovil Vládu a přišel s nápadem, vrátit se k období ještě před Kuřetem v hodinkách, tedy do let 1969–1971, kdy ve Flamengu zpíval Ivan Khunt. A on se zasmál, že to je sice hezké, ale že tam těch skladeb zas tak moc nebylo. Nakonec jsme jich napočítali asi pět. Takže došlo na coververze – Flamengo tehdy hrálo třeba s Colosseum a měli rádi i Spooky Tooth čili jejich skladby se vložně nabízely.

Vladimír Guma Kulhánek: Navíc to nebylo nic nového – už tehdy jsme s Flamengem spoustu těch coverů hrávali. Takže jsem souhlasil, že to zkusíme.

Honza Holeček: Nejdřív jsme pochopitelně zavolali Pavlu Fořtovi, který tou myšlenkou byl vyloženě nadšený. A Zelí pak taky. Začali jsme tedy ve čtyřech zkoušet, ale velice brzy se ukázalo, že nám chybí saxofon. A na jméno Vladimír Boryš Secký jsme se shodli snadno. Je to rokenrolový saxofonista, má ten svůj tenor takový „správně rozeřvaný“ a je pro nás i určitým ztělesněním původního Honzy Kubíka. Navíc hraje i na flétnu. Začali jsme hrát, hrozně nás to bavilo...ale zároveň pomalu, ale jistě znovu pošilhávat i po tom Kuřeti. Postupně jsme tak začali přidávat i skladby z něj. Nejdřív samotné „Kuře v hodinkách“, pak „Já a dým“... kousek po kousku. A když se na obzoru objevilo výročí půlstoletí od vydání, tak jsme si teprve řekli, že tu desku uděláme celou. Spojili jsme tak dva repertoáry – nejprve to období před Kuřetem a pak období písniček z alba. Aktuální živák je vlastně kompilací obou těch období.

Bylo pro vás nějak komplikované ty letité písničky znovu zahrát? Mnozí muzikanti přiznávají, že už často i jen po pár letech pauzy naprosto netuší, co kde a jak hráli...?

Vladimír Guma Kulhánek: U mě to nebylo tak těžké. Protože už po Revoluci proběhla taková velká akce v Lucerně, jmenovalo se to Comeback, sešli se tam mnozí muzikanti, kteří se po letech vrátili z ciziny, byl tam mimochodem i ten Honza Kubík, a už tam jsme některé písničky oprašovali. A těch vzpomínek bylo pak za ta další léta několik, a nakonec i proběhla i ta čtyřicítka a pak ještě koncert k mým pětasedmdesátým narozeninám, takže já jsem si to pořád obnovoval, a tak se ty skladby po letech postupně znovu naučil. Zbytek to měl složitější.

Honza Holeček: Hodně pomohlo to, že Pavel Fořt, protože už tenkrát byl velký profesionál a všechno měl zapsané v notách.

Foto © Mía Feres

► **Vladimír Guma Kulháněk:** On totiž, když se nahrávalo Kuře v hodinách, měl na starosti aranžé všech hostů – Karla Velebného a dalších. Dechy, smyčce... I proto to měl zapsané v notách.

Honza Holeček: Pro mě to byla obrovská pomoc. Pavel prostě rozdál noty, jen Guma je nepotřeboval, a mohli jsme hrát.

Co zpěvy? Party Kuřete v hodinách jsou položené dost vysoko, a i sám Vladimír Mišík říkal někde před těmi deseti lety, že už měl ve svém věku problém je po letech vůbec zazpívat....

Vladimír Guma Kulháněk: Ano, už při té Čtyřicítce třeba Rám příštích obrazů, následující hned po intru, musel zpívat o tón níž... Stále dál je také pěkně vysoko... Ale tenkrát se takhle vysoko obecně hodně zpívalo, všichni zpěváci to tak tehdy dělali.

Honza Holeček: Bylo to těžké. U mě o to víc, že jsem předtím několik desítek let zpíval prakticky jen anglicky. Ve svých kapelách i s Lubošem Andrštem v Energiu. A najednou jsem měl, poprvé ve svých

52 letech, zpívat česky. Najednou to bylo úplně jiné zpívání. Procházel jsem si ty Kainarovy texty slovo po slovu, učil se správně přízvuky a zpočátku dělal hodně chyb. Ovšem Vláška to chtěl mít naprosto perfektní. A tu desku každý dobře zná. Navíc mám jiný hlas než Vláška Mišík – jiné zabarvení, jinou dynamiku – a Ivan Khunt toho zase nezpíval tolik. Takže jsem si to musel udělat po svém. A navíc do toho ještě i hraju na klávesy. Takže ano, bylo to hodně těžké. Ale zatím jsem na koncertě lahvi do hlavy nedostal, takže to snad nikoho nenaštvalo, jak to zpívám...

Asi nepřekvapí, že „máničky“ z řad pamětníků reagují nadšeně. Co na to ale říká mladé publikum?

Vladimír Guma Kulháněk: Reaguje až překvapivě dobře. A myslím, že je to hlavně kvůli tomu, že jsme se dostali i na festivaly. Myslel jsem, že budeme spíš jen klubová kapela, protože ta hudba je docela náročná, a asi ani není pro běžného posluchače. Ale na všech festivalech jsme měli opravdu

enormní úspěch. Což jsme vůbec nečekali, protože bylo jasné, že většina tam přišla úplně na jiné a současnější kapely. Dokonce i v Lokti, kde hráli i Jethro Tull, byli z toho našeho bloku lidé úplně nadšení.

Honza Holeček: Doslova z nich tryskala radost. I jen z toho, že nás vidí na pódiu. A když je takhle pozitivní odezva, tak se to nemůže neodrazit i na našem výkonu – i kdyby člověku třeba zrovna nebylo dobře nebo ho třeba bolely zuby, tak je prostě zane a jede. Hodně lidí pak za námi chodilo a říkalo, že byli zvědaví, jaké to bude. V jaké budeme formě a jestli to třeba nebude jen odvar toho původního Flamenga. A že byli nadšení.

Vladimír Guma Kulháněk: Poprvé jsme na festivalu zahráli asi na Trutnoff v Brně, a tam z toho všichni byli úplně vyjevení.

Manažerka Petra Macháčková: Mě asi nejvíc překvapily Tábořské městské slavnosti. Neuvěřitelná a nesourodá směska interpretů všeho druhu. Po nás vystupovala Dasha, a já jsem si říkala: „Co tady s tím

naším bigbitem?“ A nakonec to bylo naprosto skvělé, a lidé byli nadšením úplně konstermovaní.

Vladimír Guma Kulháněk: Lidi nějak vycítili, že i když je to „jen starý bigbit“, že je to celé poctivé. Mohli vidět, že všechno opravdu hrajeme, že máme zvukaře, který ovládá analogový pult – zatímco ostatní měli jen digitální záznamy s halfplaybackem. Že my jsme ten „koncert“, zatímco někteří jiní jen „estráda“.

Petra Macháčková: A nejvíc to překvapivě vycítili ti mladí, kteří to předtím nejspíš vůbec neznali. Ta energie a ta muzika je prostě dostaly.

Vladimír Guma Kulháněk: Takové zážitky nám každopádně hodně pomohly. Dodaly nám větší jistotu. Vždycky, když soudný člověk něco dělá, tak má tendence o tom pochybovat. Jestli je to dobré a jestli to má smysl. Pak přijde špatný den a najednou mu všechno připadá marné a zbytečné. Takže právě podobné okamžiky člověka vždy znovu nabíjí, dodají mu sílu a je to bezvadné.

SU6771-2

Foto © Mia Feres

BADFOCUS NA LP!

Začalo to klipem beyond minds vytvořeným umělou inteligencí, pokračuje kontrastní live session dystopia a vyvrcholilo 10. a 11. listopadu, kdy nejprve talentovaný producent, skladatel a multiinstrumentalista Prokop Korb, tvořící pod uměleckým jménem badfocus, odpálil vydání své druhé řadovky *Meditating while raving* na release party v prostoru Fuchs2 na pražské Štvanici. Od následujícího dne je pak novinka k dispozici nejen na všech obvyklých digitálních servicech, ale také jako limitovaná vinylová edice! Ta navíc díky využití speciálního AR filtru skýtá pozoruhodné audiovizuální přesahy, podobně jako nový merchandise spojený s vydáním alba.

„Je to zatím asi nejosobnější věc, kterou jsem kdy vytvořil. Minulej rok byl pro mě fakt hodně transformativní. Dodělal jsem gympl, odstěhoval jsem se od našich, začal jsem se full-time živit hudbou. Tak nějak mě to všechno dost přerostlo, postupem času jsem začal bojovat s nepříjemněma psychickějma stavama. Dlouho mi trvalo, než jsem se dokázal navrátit sám k sobě a všechno si to srovnat. *Meditating while raving* je přesně o týchle cestě – o hledání pokory k životu, o navracení se ke své podstatě, o tom, že je vlastně skvělý existovat v týchle formě a žít v týchle realitě,“ říká k novému albu badfocus, který se v týdnu po vydání desky vydá ve spolupráci s českou hudební exportní kanceláří Soundczech reprezentovat Českou

republiku na kanadském showcase festivalu M For Montreal, kde zahraje celkem 3 sety.

„Když jsem na desce začal pracovat, bylo to pro mě hodně terapeutický a ventiloval jsem tak vnitřní přetlak. Přestože byl tenhle proces hodně odlehčující, po nějaký době jsem zjistil, že jsem tím hudbu zatěžkával. Uvědomil jsem si, že takový věci nechci do nikoho pouštět, což bylo zajímavý prozření, protože jsem nikdy předtím takhle o hudbě nebo o umění obecně nepřemýšlel,“ dodává k tvůrčímu procesu hudebník, jehož další osobnostní i umělecký vývoj značně ovlivnil i týdenní pobyt ve tmě během letošního jara. „Dokázal jsem se tam dost srovnat. Bohatší o tuhle zkušenost jsem začal psát věci, který už byly

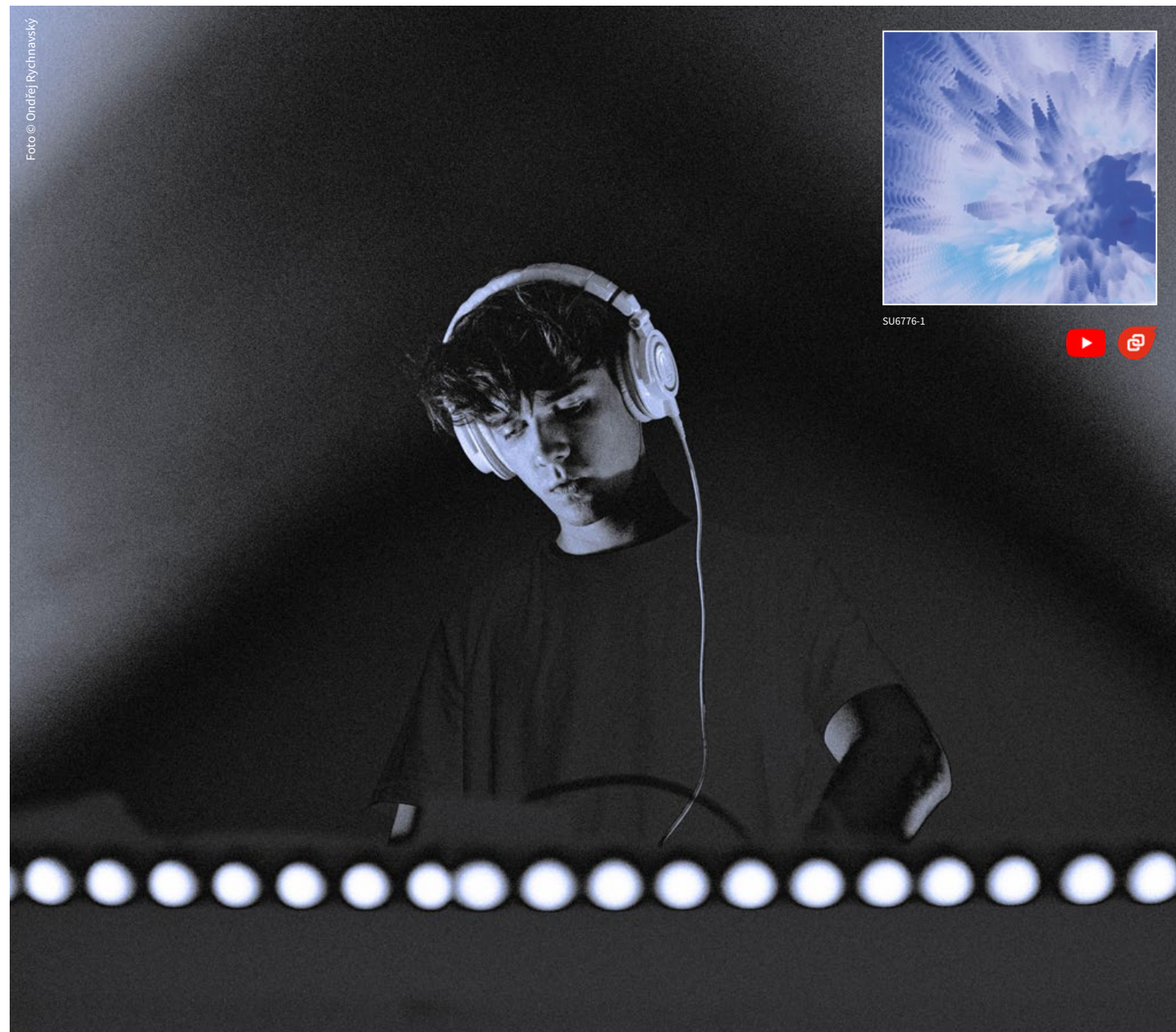
spíš odlehčující, nabitý pozitivnější energií a náladama.“

Komplexní, až řemeslný přístup k tvůrčí filosofii, jenž má blízko k principům DIY a bauhauské školy, se ale zrcadlí nejen v hudbě samotné. Děje se tak i prostřednictvím dalších přesahů a aktivit, když badfocus do dění aktivně zapojuje i své fanoušky a „náhodný kolemjdoucí“ prostřednictvím právě vrcholící crowdfundingové kampaně na Donio.cz.

Aktivní zapojení a propojení slibuje také v úvodu zmíněný unikátní AR filtr! Jeho prostřednictvím 2D grafika na přebalu LP nebo nového merchandise ožívá do interaktivních 3D fragmentů reagujících na dotyk uživatele a vykouzlí tak celistvý a doslova pohlcující zážitek.

„Naším záměrem bylo vytvořit neopakovatelnou zkušenost, kdy uživatel nejen poslouchá, ale i přímo interaguje s hudbou badfocus a s produkty s ní souvisejícími. AR filtr umožňuje kontrolovat 3D barevné elementy a hrát si s nimi pouhým dotykem. Systém je natolik sofistikovaný, že výsledek interakce není nikdy stejný, ale generuje nové vizualizace při každé aktivaci AR filtru, ať už u samotného vinylu, nebo triček a tašek z nového badfocus merchandise. Každého tak čeká naprosto jedinečný zážitek!“ vysvětluje princip Gabriela Sittová, kreativní ředitelka MOYA Studio, imerzivního a digitálního prodejce, který pomohl uvést novátorskou ideu v život.

Foto © Ondřej Rychnavský

ANKETA ČESKÝ SLAVÍK SLAVÍ 60 LET!

Je neuvěřitelné, jakou sondu do našeho života přinášejí výsledky ankety Zlatý Slavík, později Český slavík. Unikátní audiokniha SLAVÍCI – Kronika československé populární hudby mapuje šedesátiletou historii této ankety popularity. Autorem je oblíbený moderátor Martin Hrdinka, který je zároveň dlouhá leta přímo součástí ankety. Sám audioknihu načetl a představuje výsledky, nejúspěšnější interprety a hity jednotlivých ročníků, vypráví příběhy stálíc i nováčků na nebi populární hudby. Audioknihu s písničkami vydává k 60tému výročí této ankety vydavatelství Supraphon.

„Slavičí anketa slaví 60. narozeniny a podle mě je to nejrozsáhlejší anketa popularity na světě. Někdo hlasoval, někdo fandil vítězům, někdo byl nešťastný z umístění svého oblíbence a jiný výsledky pohrdal, ale všichni o té anketě víme. Tak jsem se

rozhodl shrnout to vše do audioknihy Slavičí, která je pohledem do historie nejen ankety, a nejen populární hudby,“ dodává k audioknize autor Martin Hrdinka.

Jsou to vlastně dějiny československé populární hudby od roku 1962 až do

současnosti. Každá kapitola připomíná nejpopulárnější zpěváky, zpěvačky a skupiny příslušného roku, důležité události u nás i ve světě a uzavírá ji píseň z té doby. Audioknihu navíc zdobí tematické a dobové písničky. Celkový čas je více než sedm hodin

zajímavých příběhů a legendárních písní.

Vybrané skladby z audioknihy také vycházejí samostatně na digitálním kompilačním albu s názvem SLAVÍCI – Písničky ze stejnojmenné audioknihy. Vydává Supraphon na CD mp3 nebo digitálně.

Foto © Khalil Bahlouk

SU 6677-2

ALEŠ HÁMA: ŠIMEK NÁS POCHVÁLIL!

Známý herec, hudebník a v neposlední řadě moderátor Aleš Háma načetl nyní několika generacemi oblíbenou knihu legendárního komika a satirika Miloslava Šimka *Putování s oslem*... Jak nahrávka vznikala prozradil v našem rozhovoru.

Putování s oslem je název knihy, kterou napsali Miloslav Šimek společně s Josefem Fouskem a vyšla poprvé v roce 1994.

Aleši, jaký máte k Šimkovi a Fouskovi vztah?

S Josefem Fouskem se znal můj tatínek. Já se naopak díky Hance Šimkové, se kterou jsme před lety moderovali *Snídani s Novou*, seznámil se Slávkem Šimkem. S Hankou jsme si rozuměli, dělali jsme tu práci rádi, a při té příležitosti jsme spolu trávili dost času. Díky tomu jsem se dostal do jejich rodiny. Poznal jsem se s její maminkou a samozřejmě i se Slávkem, který mi vždycky s nadsázkou říkal, že vypadám jako ruský hokejista Bobrov.

Musím říct, že mě fascinovaly historky a příběhy jejich rodiny, stejně tak Hančiny příběhy o tom, jak ji Slávek vychovával. Věřím, že se nebude zlobit, když to prozradím, ale když se jednou v sedmnácti letech Slávka zeptala, jestli může jít do kina, odpověděl jí, že už tam přece jednou byla. Řekl bych, že byl poměrně despotický, nicméně jeho nadhled a smysl pro humor byly všudypřítomné, dokonce i v poměrně komplikovaných

životních situacích.

S mým kolegou Jakubem Wehrenbergerem jsme byli pozváni na oslavu Slávkových narozenin. Dlouho jsme se přemýšleli, co mu dáme, a nakonec jsme se rozhodli, že napíšeme povídku o tom, jak jsme vystupovali na narozeninách Miloslava Šimka.

Jak to dopadlo?

Byl z ní nadšený. Říkal, že je to přesně ono, měl z ní radost. I jeho pozdější partáci Luděk Sobota a Jirka Krampol nám říkali, že jsme přesně trefili styl, který měl rád.

Navštívil jsem ho také na jeho chalupě, o které se v knize *Putování s oslem* zmiňuje. Bylo to v roce 2001, byla to zastávka na svatební cestě po republice, kterou jsme podnikli s mou manželkou. Prožili jsme tam moc krásný den. Vzpomínky na Slávka jsou veskrze pozitivní.

Vaše povídka po Slávka Šimka byla pochválena. Jak se vy díváte na ty jeho, respektive na ty, na nichž se se svými kolegy podílel?

Jako dítě jsem míval dost angíny a zůstával jsem často doma. Měli jsme kazetu, tuším, že to byl Návštěvní den, a ještě další

kazetu s povídkami. Pouštěl jsem si je pořád dokola, čili mohu s klidným svědomím říct, že to pro mě byl základ mého dospívání, základ vzdělání.

Zajímavé je, že můj syn poslouchal Šimkovy povídky v patnácti letech s kamarády na prvních mejdanech a měli je hrozně rádi. Takže když dnes někam jedeme s rodinou, pouštíme si ty povídky nebo scénky v autě.

Napsal jste ještě nějakou další povídku?

Nenapsal, a už vůbec ne ve stylu Šimka a spol. Zajímavé je, že ty povídky byly takový fenomén, že jich od různých lidí Šimek a jeho kolegové dostávali stovky. Lidé se je snažili napodobit a mnozí si mysleli, že jsou dostatečně dobří na to, aby jim je mohli poslat s přáním, aby je při svých představeních přečetli. Mnohdy to samozřejmě byly výtvořky dost nepodařené či přímo zbláznělé.

Slávek to navíc neměl moc rád. Vadilo mu, že někdo vstupuje do jejich žánru. O to cennější byla pochvala, kterou jsme s Jakubem za naši povídku dostali. V psaní povídek jsme nepokračovali. Považovali jsme to za takový milý soliterní počin k narozeninám.

Kdy jste se seznámil s knihou *Putování s oslem*?

Četl jsem ji kdysi dávno, ale blíže jsem se k ní dostal díky Hance Šimkové a jejímu vyprávění o tom, co Slávek a Josef Fousek při svém putování prožívali. Vyprávěla mi to ona, jednou i Slávek. Asi dva roky poté jsem si tu knihu půjčil od jednoho kamaráda a zaujala mě tak, že jsem mu ji, jak už to tak bývá, nevrátil. Mám ji ale doma, Jaromile, takže kdybys chtěl, můžu ti ji vrátit. A moc se ti za to omlouvám. Beru to ale recipročně, protože mám mezi známými mnoho svých knih.

Čím vás zaujala?

Vezmu to trochu zešíroka. Ve svém životě mám vše, po čem jsem toužil. Zažil jsem i nádherné chvíle běžné svobody, kdy jsem potkal kamarády, oni mi řekli, že jdou na pivo, a já šel s nimi, zůstal do večera a potom dorazil domů. Byla to svoboda mládí, kdy jsem neměl žádné povinnosti.

Přestože jsem se jí musel později z různých důvodů trochu vzdát, například kvůli rodině a podobně, neustále jsem jí fascinován. A našel jsem ji i v té knize. Pro mě je to taková česká verze filmu *Easy Rider*.

► Česká road movie, která není na Harleyích, ale s oslem.

Objevil jste v knize Putování s oslem místa, která jste sám toužil navštívit?

Určitě, ostatně knihy a umělecká díla jsou mi poměrně častou inspirací k cestování. Několik míst z knihy jsem poměrně dobře znal, zejména Klatovsko, Prachaticko nebo Javorník. Jsou v ní ale i místa, na nichž jsem v životě nebyl. Pár jsem jich už navštívil a další mě čekají.

Jak náročné je načíst audioknihu?

Asi záleží na tom, o jaký jde žánr. Podstatné ale je, aby na to byl čas a aby při tom byla vnitřní pohoda. Je téměř vědecky prokázáno, že když čtete více než čtyři hodiny, přestáváte se pak už soustředit. Náročné to tedy pochopitelně bylo. Knihu jsme načítli na tři frekvence. Režisér Alan Piskač, od kterého mi přišla na tu práci nabídka, byl navíc velmi empatický. Mimochodem, vůbec si nedokážu představit, a v tom jsem trochu neprofesionální, že bych četl

pro audioknihu něco, co mě nebaví nebo nezajímá.

Mé poděkování také směřuje k rodině Miloslava Šimka, protože od ní přišel návrh, abych se načtení audioknihy ujal. Je to pro mě velká pocta.

Jste typ člověka, který rád tráví čas v přírodě?

Stoprocenně. Mám to štěstí, že si většínou práci, kterou dostávám, a že je poměrně pestrá, mohu plánovat podle svého času. Víím, že někdy nemohu něco udělat, protože prostě jedu na ryby, na chalupu, s kamarádem na vodu, anebo na čtyři dny úplně sám někde do lesa. Čas strávený sám se sebou, a ještě v přírodě, je duševní hygiena.

Ve svých padesáti letech jsem zjistil, že čas na odpočinek je stejně důležitý jako čas pro rodinu a práci. Bez něho to nejde.

Poznáváte také rád svět?

Ano, velice rád. Jsem vlastně poměrně světoběžník. Měl jsem to štěstí, že jsem pro Českou televizi vytvořil dva dokumenty

S karavanem po Česku. Díky nim jsem za dvě léta projel skoro celou republiku. Jezdíme hodně s divadlem, jezdím moderovat a jezdili jsme po Čechách i s rodiči. Republiku tedy docela znám, nicméně i kdybych už nikdy nesměl vyjet do zahraničí, je tu stále co vidět. Naše země je nesmírně pestrá, nabízí mnoho skvělých zákoutí i památek, také míst, o nichž člověk neměl tušení, že existují.

Zahraníčí mě ale láká také. Hned v lednu 1990 jsem si za své kapesné koupil zájezd do Vídně, abych viděl, jak to na tom Západě vypadá. Měl jsem jenom krabičku startek a dvacet šilinků, jinak nic. A od té doby se snažím jezdit, jak to jen jde.

Cesty, které jsem si vysnil, at už jde o Aljašku, Yukon, Skotsko, Peru nebo třeba Chile, už jsem absolvoval. Pořád je přitom hodně míst, na která bych rád zajel. Mimochodem, teď mám v hledáčku něco, co je úplně u nosu. Německo. V srpnu jsem byl na mistrovství Evropy v atletice v Mnichově, což je nádherné město. A takových je v Německu celá řada. Mnohá

jsou dokonce přímo vázána na naši historii. Tam se teď chystám.

Jste moderátor, herec, zpěvák. U nás se ale v umělecké branži taková univerzálnost moc nenosí. Jak na to hledíte?

Ríkáte to úplně přesně. V téhle zemi je ustálené rčení Devatero řemesel, desátá bída. Já na to ale hledím tak, že každá má profese je přínosem pro tu druhou. Divadlem si třímám mysl moderátorskou, všechny pocity prolínám do muziky a nebojím se ani takzvaně pokleslejších žánrů. Mluvím o muzikálech. V mnoha jsem účinkoval a stále účinkuju, není to pro mě nic hanlivého.

Všechno dohromady dává hmotu, a to jsem já. Někdy v ní jenom převažuje jedna barva, at už divadelní, moderátorská, muzikálová nebo hudební. Je to tak, jak to život přinese. Víte, mám obrovské štěstí, a nikdy za to nepřestanu děkovat Bohu, že dostávám nabídky. Znamolík talentovaných lidí, kteří by si je zasloužili, ale jim nepřišli. I proto jsem za ně opravdu vděčný.

ROMAN VÁLEK: TŮMOVA HUDBA OKOUZLUJE NEOTŘELOU BAROKNÍ KRÁSOU!

Již první nahrávka z ediční řady souboru Czech Ensemble Baroque věnované Františku Ignáci Antonínu Tůmovi prokázala skladatelovo nezadatelné místo mezi nejvýznamnějšími komponisty pozdně barokní Evropy. Trojice děl na nové nahrávce Czech Ensemble Baroque zachycuje skladatelův umělecký vývoj – pochází totiž ze tří různých etap jeho života. Velkolepá Missa Veni Pater pauperum, zkomponovaná v roce 1736 pro starobylý benediktinský Skotský klášter (Schottenstift) ve Vídni, spadá do doby Tůmova působení ve službách hraběte Františka Ferdinanda Kinského, který mj. dbal na Tůmovo důkladné vzdělání. Slavnostní Te Deum (1745) v podobně bohatém obsazení Tůma psal pro cisterciácký klášter ve Wilheringu, kde se opakovaně uvádělo při svátku Božího těla. Sinfonia ex C patrně vznikla v posledních letech autorova života, kdy se Tůma uchýlil do premonstrátského kláštera v Gerasu. Trojice premiérově nahraných slavnostních děl opět představuje Tůmu jako skladatele hodného výjimečné pozornosti.

Těsně před vydáním nového alba si povídáme s uměleckým šéfem a dirigentem Czech Ensemble Baroque **Romanem Válekem**.

Jak byste popsal Tůmův umělecký vývoj?

Prostředí barokní Vídne bylo za Tůmova působení srovnatelné s kteroukoli jinou velkou barokní metropolí – Drážďanami, Benátkami či Paříží. Frekvence hudebních produkcí, ať už v chrámovém prostoru nebo u císařského dvora, byla impozantní. V takovém prostředí se mladý skladatel skvěle prosadil a díky sympatické a vkusné syntéze Fuxe, Caldary a ještě jiných pražských vlivů vytvořil svůj vřele přijímaný styl. Je

pravdou, že necelé desetiletí kapelnictví v královské kapli sehrálo velkou roli. Tůma měl totiž k dispozici stálou profesionální vokálně-instrumentální sestavu, kapelu, pro niž mohl celkem svobodně tvořit. Z tohoto pohledu bych pokládal padesátá léta 18. století za jakousi zlatou éru skladatelova života.

Pobyt v Gerasu byl zase jistě poznamenán odklonem od života v bouřlivé Vídni, nicméně menší místo zase přineslo určitou svobodu reagovat právě na vlivy nově nastupujících hudebních slohů. Věřím, že naše nahrávky přesvědčí posluchače o Tůmovi jako výjimečném skladateli, jenž završil a upevnil pozdně barokní chrámový styl a inspiroval svým dílem velká jména nastupujícího vídeňského klasicismu.

Co bylo při realizaci nového alba nejtěžší a co vás naopak potěšilo?

Natáčíme chrámovou hudbu, kde je mnoho otázníků. Jak umístit zpěváky a muzikanty? Jak zaznamenat stereo v reálném prostředí rozděleném na skupinu concerto a ripieni? Jak vůbec skladbu registrovat, když původně počítala se zvukem velkého varhanního nástroje? To jsou neustále kladené otázky vedoucí k pokusům a experimentům, jak se co nejvíce přiblížit zvukové dokonalosti.

A potěšilo mě zjištění, že Tůmova hudba po bezmála třech stoletích funguje, naplňuje interprety a dokáže okouzlit posluchače neotřelou barokní krásou a sugestivitou.

SU4315-2

Foto © L. Jiřová

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz